

798. MLÁDÍ A LÁSKA

1911.

Ze Skřipova

Ach, Bo - že, Bo - že, Bo-že můj, kaj se mi po-dzjul mi-ly můj, u-cěk mi on do pa-pra - ci,

že se mi už ně-na-vra - ci, ach, Bo - že, Bo - že, Bo-že můj, kaj se mi po-dzjul mi-ly můj!

Ach, Bože, Bože, Bože můj!
Kaj se mi podzjul milý můj!
Uček mi on do papraci,
že se mi už nĕnavraci,
ach, Bože, Bože, Bože můj!
Kaj se mi podzjul milý můj!

Ach, Bože, Bože, Bože můj!
Kaj se mi podzjul milý můj!
Uček mi on do kameni,
že se mi už tam oženi,
ach, Bože, Bože, Bože můj!
Kaj se mi podzjul milý můj.*)

*) Senický hodine pěkně bijó,
mládenci naši pryč povandrujó.

Pude-li můj milé, já pudu s ním,
má-li co v uzílku, já mu to sním.

1912.

Z Obřan u Brna

Ach, Bo - že, ro-zbo - že, je-šče je-dnó Bo - že, že se mně šu-ha-jek ve-da-řit ne - mů - že.

Ach, Bože, Bože, Bože,
ješče jednó Bože,
že se mně šuhajek
vedařit nemůže.

Vedaří se jeden,
he ten ledasjaké,¹⁾

skuvé si, šuhajko,
pod lopen široké.

Pod lopen široké,²⁾
habe neuvadl,
nekeré panence
za krk nezapadl.

Měla sem synečka
v červené čepice,
velezl na hůro,
snĕdle ho slepice.

¹⁾ Vedařil se jeden,
měl hoběnko s medem,
pod jeho jazykem
černé ďábel seděl.

²⁾ Má bet ledajaké,
nech není nijaké.

Aneb:
Skuvé mi je, Bože,

pod kameň široké.

Pod kameň široké,
do vode hluboké,
habe neplakalo
děvče modrovoké.

Ach, Bože, rozbože,
co mám za trápení,
že mně vepovídá

moje potěšení.

Dež mně vepovídá,
nech ať mně vepoví,
šak se mě zas hiné
seneček namloví.

1913.

Od Hranic

Nenadála sem se,
jak se nenadávám,
že by se mně vrátil
starodávný galán.

Na mále, na krátce,
synečku, navrať se,
navrať se mně, milý,
jsi-li spravedlivý.

Měla sem galána,
měla sem ho ráda,
než se k nám dočabral,
snĕdly mu vši záda.